

Na číhané

„Možná je maminka někde poblíž, ale bojí se přijít, když jsme tady,“ napadlo maminku.

„To chcete jen tak odejít a to mrně nechat na cestě?“ vyčítala rodičům Anetka.

„Tak se jenom posuneme o kus dál, aby nás nebylo vidět ani cítit. Třeba se pak maminka osmělí a pro mládě se vrátí,“ usoudil tatínek.

To už byla varianta přijatelná i pro děti. Maminka s Anetkou se vydaly po cestičce jedním směrem, tatínek s Jirkou druhý směrem.

To proto, aby případné chodce nebo cyklisty na mládě upozornili. Jinak by hrozilo, že ho někdo zajede nebo zašlápne. Auta tudy naštěstí jezdit nemohla.

Půl hodiny se vůbec nic nedělo. Mládě leželo na cestě.

„Pan učitel nám někdy říkal, co se má dělat, když najdeme opuštěné mládě nebo zraněné zvíře,“ oznámil tátovi nejistě Jirka.

„A co se má udělat?“ zeptal se táta.

„To jsem si nezapamatoval,“ přiznal se se sklopenou hlavou.

